

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Zubka a soudců JUDr. Ivy Hrdinové a JUDr. Martina Láníčka v právní věci

žalobce: **MUDr. Vít M.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Sobčíkem
sídlem Nádražní 545/166, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Městská nemocnice Ostrava, příspěvková organizace**, IČO 00635162
sídlem Nemocniční 898/20a, 728 80 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Blaškem. LL. M.
sídlem Olbrachtova 1334/27, 710 00 Ostrava

o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 30. června 2020, č. j. 85 C 71/2018-110

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 776 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Martina Blaško, LL.M., advokáta se sídlem Olbrachtova 1334/27, Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl zaměstnán u žalované od 1. 9. 2016. Dne 30. 11. 2017 předala žalovaná žalobci listinu datovanou stejným dnem a nadepsanou „Výpověď pro soustavné méně závažné porušování pracovních povinností“, ve které mu oznámila, že rozhodla o ukončení jeho pracovního poměru výpovědí podle § 52 odst. 1 písm. g) zákoníku práce. V textu výpovědi žalovaná mimo jiné odkazuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

na předchozí dvě upozornění na možnost výpovědi, která byla žalobci předána dne 23. 11. 2017 s poukazem na nevhodné chování žalobce vůči nadřízené a kolegyni na pracovišti a dne 28. 11. 2017, jehož důvodem bylo 9 stížností od pacientů, zaměstnankyň a dodavatelské společnosti. Dále žalovaná ve výpovědi odkazuje na e-mail ze dne 23. 11. 2017, který žalovaná zastoupená ředitelem obdržela od žalobce s tím, že je jedním z více emailů (další ze dne 13. 11. 2017 v 9:04, 14. 11. 2017 v 10:04 a 21. 11. 2017 v 10:37, a v listinné podobě ze dne 6. 11. 2017), které žalobce v minulých týdnech odesílal řediteli, vedoucím zaměstnancům, zástupcům odborových organizací i zástupcům zřizovatele nemocnice. Na základě zjištění, že se dopustil výše uvedeného jednání, učinila žalovaná (zaměstnavatel) závěr, že došlo k dalšímu porušení povinností zaměstnance vyplývajících zejména z § 38 odst. 1 písm. b) a § 301 zákona číslo 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále též „zákoník práce“). Přes osobní jednání, která s žalobcem byla v minulých týdnech opakovaně, prostřednictvím jeho nadřízené a také náměstků ředitele i ředitele osobně uskutečněna, jsou ze strany žalobce opakovaně uváděny negativní informace, které nejsou podloženy žádnými důkazy či argumenty. Jejich rozesílání, přestože byl žalobce ředitelem výslovně vyzván, aby v něm nepokračoval, vedou k poškozování dobrého jména nemocnice a dotýkají se profesního postavení, osobní cti i důstojnosti jejich vedoucích zaměstnanců. Žalovaná (zaměstnavatel) tyto textové zprávy a jednání posoudila jako soustavné méně závažné porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, zejména pak § 301 písm. a) a d) zákoníku práce, kdy je ve vztazích zaměstnavatele a zaměstnance nezbytná vzájemná důvěra, spolehlivost zaměstnance a jeho poctivost a kdy zákon zároveň ukládá zaměstnanci, aby celým svým chování v souvislosti s pracovním vztahem nezpůsobil porušení platného Pracovního řádu zaměstnavatele, kde je v povinnostech zaměstnance výslovně uveden požadavek: „*zaměstnanec je povinen zachovávat pravidla slušného, zdvořilého a obleduplného chování a jednání na všech pracovištích a vůči všem osobám*“, a dále je požadováno „*dodržovat zásady spolupráce a dobrého soužití s ostatními zaměstnanci*“ (v plném znění je text výpovědi uveden v bodě 14 rozsudku soudu prvního stupně, na který se v podrobnostech odkazuje).

2. Žalobce podal u Okresního soudu v Ostravě (v textu rozsudku též „soud prvního stupně“) dne 21. 3. 2018 žalobu, ve které se proti žalované domáhal určení neplatnosti shora uvedené výpovědi ze dne 30. 11. 2017. Žalobce namítl, že se žádného porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci nedopustil, což uvedl přímo na upozorněních na možnost výpovědi. Žalobce zdůraznil, že poukazyval na nedostatky a pochybení a žalovaná mu v reakci na jeho podněty zcela účelově a bezdůvodně přípisys ze dne 23. 11. 2017 a 28. 11. 2017 dala upozornění na možnost výpovědi. S účinností od 1. 12. 2017 mu pak snížila osobní příplatek z 17 300 Kč na 8 500 Kč. Žalobce považuje výpověď ze dne 30. 11. 2017 za šikanózní, neoprávněnou a domáhá se určení její neplatnosti.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Výpověď podle ní obsahuje veškeré náležitosti podle zákoníku práce, jednotlivá porušení jsou skutkově vymezena, uvedené důvody odpovídají právní kvalifikaci a pracovní poměr byl rozvázán platně.
4. Soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování a dne 30. 6. 2020 vyhlásil rozsudek, kterým žalobu zamítl. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že se v případě žalobce jedná o opakované, stejnorodé porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem (žalobcem) vykonávané práci méně závažným způsobem. Podle závěru soudu prvního stupně byly splněny podmínky konstantní judikatury vyžadující tři porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci méně závažným způsobem a žalobce byl rovněž písemně upozorněn na možnost výpovědi z tohoto důvodu, a to nejdéle šest měsíců před dáním výpovědi. Konkrétně soud prvního stupně považoval za prokázané jednání žalobce vůči sestře V. ze dne 3. 11. 2017 a primářce MUDr. R. z téhož dne, která byla vytknuta žalobci v upozornění ze dne 23. 11. 2017. Jednání vůči sestře V. vzal soud prvního stupně za prokázané z její svědecké výpovědi, a to přesto, že svědci Ing. S. a Jaroslav B., kteří mu měli být přítomni, toto jednání žalobce nepotvrdili. Soud prvního stupně vzal v úvahu, že v případě slovního konfliktu si jej pamatují ti, kterých se týkal, nikoliv ti, kteří jej byli toliko přítomni, kteří naopak chtějí na nepříjemné situace rychle zapomenout.

Svědci Ing. S. a Jaroslav B. navíc neuvedli, že by se snad konflikt nestal, toliko si na něj nevzpomínají. Rovněž jednání vůči primářce MUDr. R. považoval soud prvního stupně za prokázané její vlastní svědeckou výpovědí. Také v tomto případě skutek nepotvrdila svědkyně U., která mu měla být přítomna, ale soud vzal opět v úvahu, že v případě slovního konfliktu si jej pamatují ti, kterých se týkal, nikoliv ti, kteří jej byli toliko přítomni, kteří naopak chtějí na nepříjemné situace rychle zapomenout a svědkyně U. navíc neuvedla, že by se snad konflikt nestal, toliko si na něj nevzpomíná, resp. mu nebyla přítomna. Dále považoval soud prvního stupně za prokázané jednání žalobce vůči MUDr. Š. K. v telefonickém hovoru ze dne 15. 11. 2017 a e-mail ze dne 23. 11. 2017 adresovaný řediteli nemocnice a dalším osobám, jehož obsah vyhodnotil jako dehonestující, útočný, neodpovídající realitě. Uvedenými jednáními žalobce podle závěru soudu prvního stupně porušoval § 301 písm. a) zákoníku práce, tedy povinnost spolupracovat s ostatními zaměstnanci, čímž je míněno i dodržování všeobecně respektovaných pravidel slušného chování, jinými slovy nevyhrožovat ostatním ať přímo nebo formou křiku. E-mailem ze dne 23. 11. 2017 pak žalobce porušil také § 301 písm. d) zákoníku práce, tedy nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. Zbývající vytykána jednání považoval soud prvního stupně za neprokázaná, resp. nespátroval v nich porušení pracovních povinností. V návaznosti na výsledek sporu pak soud prvního stupně ve druhém výroku uložil žalobci povinnost nahradit žalované účelně vynaložené náklady řízení.

5. Proti rozsudku podal žalobce odvolání. V odvolání rozporoval jednotlivá jednání, na nichž soud prvního stupně vybudoval závěr o platnosti výpovědi a brojil především proti způsobu hodnocení provedených důkazů, který považuje za rozporný s judikaturou Ústavního soudu (sp. zn. II. ÚS 67/04, I. ÚS 643/04 a I. ÚS 582/01) a Nejvyššího soudu (sp. zn. 33 Cdo 2441/2008, 21 Cdo 1241/2003). Jednání spočívající ve slovním napadení Bc. V. je podle žalobce v rozporu s její vlastní svědeckou výpovědí, ve které vyvrátila, že by k vytykánému jednání došlo před jmenovanými svědky (Ing. S. a panem B.), což vyplývá také z výpovědi těchto svědků. Podle žalobce dne 3. 11. 2017, kdy probíhalo jednání žalobce s Jaroslavem B. a Ing. S., k žádnému konfliktu nedošlo, Bc. V. jednání nebyla přítomna, proto ani před uvedenými svědky nemohlo dojít k slovnímu projevu, který je uveden v upozornění ze dne 23. 11. 2017. Žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, podle kterého si slovní konflikt pamatují ti, kterých se týkal a nikoliv ti, kteří mu byli toliko přítomni, ani s konstatováním, že jmenovaní svědci neuvedli, že by se snad konflikt nestal. Žalobce poukázal na to, že svědek Ing. S. k jednání dne 3. 11. 2017 vypověděl, že řešili nějaké vady a nedodělky, žádnému konfliktu nebyl přítomen a neví o ničem, co by mělo být nějakým konfliktem a Jaroslav B. uvedl, že si na nic takového co je uvedeno v upozornění ze dne 23. 11. 2017 nevzpomíná. Svědek Jaroslav B. by přitom zcela jistě takový skutek popsal ve stížnosti ze dne 13. 11. 2017, kterou na žalobce podal jako jednatel společnosti JV Agro Morava s. r. o. Žalobce poukázal na výpověď Dušana B., který s žalobcem jednal ohledně reklamace stolu dne 1. 11. 2017 a v rámci tohoto jednání mělo dojít k incidentu, který je soudem prvního stupně označen jako bod II.5. To se však stalo 1. 11. 2017 a nikoliv 3. 11. 2017. Žalobce dále v odvolání vytkl soudu prvního stupně, že ohledně údajného slovního napadení nadřízené MUDr. R. rozhodl výlučně na základě její svědecké výpovědi, přestože sestra U. uvedla, že si na konflikt nevzpomíná, konfliktu přítomna nebyla a o ničem takovém neví a výpověď MUDr. R. není podepřena žádným jiným relevantním důkazem. Žalobce namítl, že neměl důvod být vůči nadřízené arogantní a vytykat jí obavy z vedení nemocnice, odstranění vad a nedodělků nebylo v její náplni práce a nemohla to ovlivnit. Její slovní napadení by tak nemělo opodstatnění a bylo by zcela nelogické a nedůvodné. Soud prvního stupně rovněž podle žalobce nepřihlédl k tomu, že MUDr. R. byla vedením vytknuta pochybení, na která žalobce upozornil a byla tak vůči němu do určité míry zaujatá. Žalobce rovněž protestoval proti hodnocení výpovědi svědkyně U., kterou soud prvního stupně nevezl v potaz se závěrem, že si jednání „toliko nevzpomíná“, přestože svědkyně jednoznačně uvedla, že k žádnému konfliktu či slovnímu napadení nedošlo. K jednáním vytknutým v upozornění ze dne 23. 11. 2017 žalobce dále dodal, že s ním údajná jednání nikdo neprojednal a dozvěděl se o nich až z upozornění, které mu bylo předáno dne 23. 11. 2017. Poukázal rovněž na to, že skutkový závěr soudu prvního stupně je překvapivý, protože soud prvního stupně po výpovědi svědků V., R., S. dne 21. 1. 2020 a U. dne 3. 3. 2020 konstatoval, že vytykána jednání žalobci prokázána nebyla.

6. Žalobce dále v odvolání popřel jednání vůči MUDr. Š. K., kterou v té době vůbec neznal, nemohl nic vědět o její atestaci a je zcela absurdní, aby jí tykal. I pokud by s ní hovořil, tak je zcela nepravděpodobné a nelogické, aby jí v rámci odborné medicínské diskuse řekl, že je nevychovaný drzý spratek a je rovněž zcela vyloučeno, že by jí sdělil, že si hovor nahrává. Pokud by jí pak měl zcela hypoteticky sdělit, že si bude stěžovat, tak by se jednalo o zcela běžné a racionální řešení odborného medicínskému problému, který by měl řešit MUDr. Š. Poukázal taky na to, že svědkyně nezaslala e-mail náměstkyni K. z vlastního popudu, ale až z podnětu primáře K., na jehož oddělení ani nepracovala. Žalobce zdůraznil, že se jednání nedopustil, nebylo s ním projednáno a dozvěděl se o něm až z upozornění ze dne 28. 11. 2017. Ve vztahu k jednání ze dne 23. 11. 2017 žalobce vytkl soudu prvního stupně, že neakceptoval jeho vyjádření, podle kterého se jednalo o spontánní reakci na nespravedlnost ze strany zaměstnavatele vůči jeho osobě. Žalobce si byl vědom nepravdivosti obsahu upozornění ze dne 23. 11. 2017, považoval jej za útok na svou osobu, proto, že důvodně a v zájmu žalované upozornil na některé nedostatky a pochybení svou nadřízenou a vedení nemocnice. Uvedený e-mail mu navíc ani nebyl vytknut jako porušení povinnosti s upozorněním na možnost výpovědi.
7. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Podle žalované soud prvního stupně zcela správně přihlédl ke všem důkazům i ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Žalobce podle žalované vytrhává jednotlivé skutečnosti a části svědeckých výpovědí z kontextu, čímž se snaží odůvodnit a dostatečně racionalizovat svůj předpojatý názor, že se nikdy žádného porušení pracovní kázně nedopustil. Naopak se žalobce záměrně vyhýbá důkazům, které jsou ve prospěch žalované.
8. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací [§ 10 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“)] přezkoumal u odvolacího jednání rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení mu předcházející (§ 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
9. Předmětem odvolacího řízení je rozsudek, jímž soud prvního stupně zamítl žalobu žalobce (zaměstnance) na určení neplatnosti výpovědi, kterou obdržel od žalované (zaměstnavatele) pro soustavné méně závažné porušování pracovní povinnosti vztahující se k jím vykonávané práci podle § 52 písm. g) zákoníku práce.
10. Podle § 52 písm. g) zákoníku práce může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď (mimo jiné) pro soustavné méně závažné porušování povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci, jestliže byl zaměstnanec v době posledních 6 měsíců v souvislosti s porušením povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci písemně upozorněn na možnost výpovědi.
11. Rozhodovací praxe soudů je ohledně výkladu výše uvedeného výpovědního důvodu ustálena mimo jiné na následujících závěrech.
12. Zákoník práce rozlišuje - jak vyplývá z ustanovení § 52 písm. g) a § 55 odst. 1 písm. b) - mezi porušením pracovní povinnosti zvláště hrubým způsobem, závažným porušením pracovní povinnosti a méně závažným porušením pracovní povinnosti. Nižší stupeň intenzity porušení pracovní povinnosti, než je méně závažné porušení, zákoník práce neupravuje; každé porušení pracovní povinnosti, které nedosahuje intenzity porušení zvláště hrubým způsobem nebo závažného porušení pracovní povinnosti, je proto vždy méně závažným porušením pracovní povinnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2015, sp. zn. 21 Cdo 3024/2014 nebo ze dne 22. 8. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3635/2016).
13. O soustavné méně závažné porušování pracovní povinnosti se jedná tehdy, dopustil-li se zaměstnanec nejméně tři porušení pracovních povinností, která nedosahují intenzity zvláště hrubého nebo závažného porušení pracovních povinností, mezi nimiž je přiměřená časová souvislost. O soustavné

porušování pracovní povinnosti z hlediska přiměřené časové souvislosti jde tehdy, navazuje-li jedno porušení pracovní povinnosti na druhé (další) tak (v takovém časovém intervalu), že lze hovořit o sledu jednotlivých na sebe navazujících porušení pracovní povinnosti. Zákoník práce nestanoví, při kterém méně závažném porušení pracovní povinnosti je třeba zaměstnance písemně upozornit na možnost výpovědi. Je tedy třeba dovodit, že zaměstnavatel musí písemně upozornit na možnost výpovědi nejpozději při méně závažném porušení pracovní povinnosti, které předcházelo méně závažnému porušení, po kterém následovala výpověď (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 21 Cdo 3060/2015).

14. Z uvedeného vyplývá, že aby se v případě výpovědi pro soustavné méně závažné porušování pracovních povinností mohlo jednat o platnou výpověď, musí být zaměstnanci prokázány minimálně 3 porušení pracovních povinností (tj. povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci), mezi nimiž je přiměřená časová souvislost a zaměstnavatel nejpozději 6 měsíců před porušením pracovní povinnosti, po kterém následovala výpověď, zaměstnance v souvislosti s předchozím porušením pracovní povinnosti na možnost výpovědi písemně upozornil.
15. Po přenesení shora uvedených závěrů do poměrů projednávané věci považuje odvolací soud za rozhodující následující skutečnosti. Soud prvního stupně dospěl předně ke správnému skutkovému závěru, že žalobce byl žalovaným zaměstnavatelem na porušování pracovních povinností písemně upozorněn dvakrát, a to ve dnech 23. 11. 2017 a 28. 11. 2017. V obou přípisech byl žalobce upozorněn na možnost ukončení pracovního poměru výpovědí podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Předání upozornění žalobci, jakož i jejich obsah, nebylo mezi účastníky sporné a vyplývá také z provedených důkazů (viz body 15 až 17 a 43 napadeného rozsudku). Ve výpovědi ze dne 30. 11. 2017 se pak uvádí jediné porušení pracovní povinnosti, které následovalo po doručení některého z uvedených písemných upozornění, a to e-mail ze dne 23. 11. 2017. Ani ohledně pravosti a obsahu tohoto e-mailu nebyl mezi účastníky spor, stejně tak je zřejmé z jeho obsahu, že žalobce v něm reagoval na upozornění ze dne 23. 11. 2017 (viz část textu „*Tak jsem si pozorně a opakovaně přečetl Upozornění na možnost výpovědi*“) a je tedy nepochybné, že žalobce uvedený e-mail zaslal až poté, kdy byl v přípise ze dne 23. 11. 2017 upozorněn na možnost výpovědi, což ostatně v řízení nikdy nepochyboval a taky ve své účastnické výpovědi potvrdil, že jej zasílal v reakci na první výtku, kdy už nevěděl, co dál dělat s třou nespravedlností. Z uvedeného rozboru dále plyne, že aby bylo možné považovat za splněnou hmotněprávní podmínku spočívající v předchozím upozornění na možnost výpovědi, muselo by se v případě upozornění ze dne 23. 11. 2017 jednat o upozornění důvodné, což znamená, že alespoň jedno ze dvou jednání, která byla v tomto upozornění žalobci vytýkána, bylo v řízení prokázáno a lze v něm spatřovat porušení povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci. Za třetí jednání pak lze považovat jakékoliv jednání žalobce, které je kryto výpovědním důvodem, bylo žalobci prokázáno a jedná se o porušení pracovní povinnosti, to vše za předpokladu, že mezi všemi jednáními je přiměřená časová souvislost. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně vzal za prokázané, že se žalobce dopustil slovního napadení MUDr. R. dne 3. 11. 2017, které mu bylo vytknuto v upozornění ze dne 23. 11. 2017, dále jednání vůči MUDr. Š. K. v telefonickém hovoru ze dne 15. 11. 2017 a že napsal e-mail ze dne 23. 11. 2017.
16. Jednání vůči MUDr. R. ze dne 3. 11. 2017, kterou měl žalobce podle obsahu upozornění ze dne 23. 11. 2017 v přítomnosti další zaměstnankyně, sestry Aleny U., neoprávněně, hlasitě slovně napadnout z nečinnosti vůči jeho podnětům a návrhům z důvodu obavy z vedení nemocnice, vzal soud prvního stupně za prokázané výhradně z její svědecké výpovědi. Svědkyně při svědecké výpovědi ke spornému incidentu uvedla, že si na něj vzpomíná, týkalo se to rekonstrukce prostor, žalobce k ní přiběhl do ordinace a začal na ni křičet, že „*nic neděláme, že se snad bojíme vedení nemocnice*“ s tím, že to bylo krajně nepříjemné. Soud prvního stupně hodnotil uvedenou výpověď svědkyně ve spojení s dalšími důkazy v bodě 32 napadeného rozsudku a odvolací soud až na jednu výjimku neshledal nic, co by soudu prvního stupně v souvislosti s tímto hodnocením vytkl. Odvolací soud připomíná, že podle recentní judikatury Nejvyššího soudu může zasáhnout do výsledku činnosti soudu prvního stupně při

hodnocení důkazů pouze tehdy, jestliže způsob, jak k němu soud prvního stupně dospěl, neodpovídá postupu vyplývajícímu z § 132 o. s. ř. Mohlo by tomu tak být v případě, pokud soud vezme v úvahu skutečnosti, které z dokazování ani z přednesů účastníků nevyplývají ani nevyšly při řízení jinak nebo pokud opomene hodnotit skutečnosti, které vyplynuly z dokazování či vyšly za řízení jinak, pokud neprovede navrhované důkazy, přestože byly navrženy důvodně, případně jestliže v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo důkazy byly provedeny v rozporu s ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Nelze-li soudu prvního stupně v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry a hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů, nesmí odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti napravovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1472/2017, ze dne 26. 6. 2017). Skutečnost, že soud prvního stupně opřel skutkový závěr o výpověď jediné svědkyně, byť ji účastník popírá a zpochybňuje a výpověď svědkyně není podepřena „žádným jiným relevantním důkazem“, nepředstavuje žádné nepřípustné vybočení z pravidel hodnocení důkazů vyplývajících z § 132 o. s. ř. Svědkyně vypovídala po poučení podle § 126 o. s. ř. (viz protokol o jednání ze dne 21. 1. 2020 – č. l. 68) a v řízení nebyla zjištěna žádná konkrétní skutečnost, která by byla způsobilá věrohodnost její výpovědi relevantně zpochybnit. Negativní poměr k žalobci odvolací soud neshledal ani v údajné zaujatosti svědkyně, kterou žalobce spatřuje v tom, že jí byly na podkladě jeho upozornění vytknuty pochybení (což svědkyně nezpochybnila). Skutečnost, že svědkyni byla vytknuta z podnětu žalobce praxe na jejím oddělení, ještě nezakládá důvod se domnívat, že by si snad takovým způsobem slovní napadení ze strany žalobce, jakož i další ataky z jeho strany („viz např. části její výpovědi „*i ty se dočkáš*“, „*nebude brát na mě ohledy jako na matku i jako na ženu*“) vymyslela a následně křivě svědčila u soudu. Úvahy žalobce v tomto směru považuje odvolací soud za pouhé nepodložené spekulace. Odvolací soud přihlédl také k tomu, že tvrzené jednání žalobce zcela zapadá do způsobu jeho vystupování v té době, obzvlášť pokud mělo souviset s rekonstrukcí prostor a dodaným nábytkem do jeho ordinace. Odvolací soud poukazuje především na jednání žalobce s Dušanem B. hodnocené v bodě 38 napadeného rozsudku a jakkoliv odvolací soud souhlasí s právním posouzením skutku ze strany soudu prvního stupně, který označil jednání žalobce vůči panu B. toliko jako nevhodné chování s tím, že jej žalobce nevyvolal, tak je z něj zřejmé, že žalobce jednal v souvislosti s touto problematikou emotivně a považuje za zcela reálné, že žalobce obdobným způsobem jednal s MUDr. R. s tím, že se v případě jednání s ní již jednalo výhradně o jednostranné slovní napadení z jeho strany. Nad rámec výše uvedeného odvolací soud dodává, že výpověď svědkyně o tom, že se k ní žalobce choval nevhodně i v jiných případech koresponduje s obsahem e-mailu žalobce ze dne 23. 11. 2017, ze kterého je patrný despekt žalobce vůči její osobě (viz část e-mailu „*Co Vám to nebobé děvče udělalo? Radím Vám dobře – dejte ruce pryč od naší paní primárky, stále je pod mou ochranou*“). Jediné, co lze soudu prvního stupně v souvislosti s hodnocením důkazů ohledně tohoto skutku vytknout, jsou závěry, které soud učinil z výpovědi svědkyně U. Z obsahu výpovědi svědkyně Aleny U. u jednání 3. 3. 2020, reprodukované v bodě 5 napadeného rozsudku, totiž v skutku nevyplývá, že by si jmenovaná na konflikt mezi žalobcem a MUDr. R. toliko nepamatovala, ale je zřejmé, že takovému konfliktu nebyla přítomna. Tato skutečnost však pouze dokládá, že skutek neproběhl za přítomnosti svědkyně U., nevylučuje však, že ke spornému jednání došlo. Přestože se v této části prokázaný skutek liší od jeho vylíčení v upozornění ze dne 23. 11. 2017, neznamená to, že by byla narušena totožnost skutku a že by se se snad již jednalo o jiný výpovědní důvod. K odvolací námitce ohledně překvapivosti skutkového závěru soudu prvního stupně odvolací soud částečně přitaká žalobci, že podle protokolu o jednání ze dne 3. 3. 2020 soud prvního stupně po provedených důkazech konstatoval, že dosud jednání, které je žalobci vytýkáno, prokázáno nebylo. Z následných poučení však nevyplývá, že by se tento předběžný závěr měl týkat právě posuzovaného skutku (podle protokolu o jednání na č. l. 77 soud prvního stupně vyzýval žalovanou podle § 118a odst. 3 o. s. ř. k doplnění důkazů ohledně slovního napadení sestry V., MUDr. Š. a zaměstnance společnosti JV Agro Morava s. r. o.). Obecně lze však říct, že soud není svými předběžnými závěry vázán a jakkoliv je vhodné, aby s případnou změnou názoru účastníky seznámil a umožnil jim vyjádřit se, tak v tomto případě by takové namítané pochybení soudu (i kdyby bylo prokázáno) ani nemohlo mít za následek zrušení rozhodnutí, protože

účastníkům zůstala zachována možnost reagovat na skutkové závěry soudu prvního stupně v odvolacím řízení.

17. Vytýkané jednání vůči MUDr. Š. K. (popsané v posledním odstavci bodu 15 prvostupňového rozsudku, na který odvolací soud ohledně jeho obsahu odkazuje) žalobce zcela popřel, nicméně odvolací soud jej ve shodě se soudem prvního stupně považuje za prokázané, a to ze svědecké výpovědi jmenované zaměstnankyně žalované, přičemž v tomto případě se zcela ztotožňuje s hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně. Odvolací soud po zopakování důkazu e-mailem ze dne 15. 11. 2017 ověřil, že svědkyně popisuje průběh události konzistentně od počátku, kdy jej již ten samý den vylíčila v e-mailu adresovaném Mgr. K. a ve shodě s ním jej následně popsala ve své svědecké výpovědi. Odvolací soud rovněž neshledal žádný důvod, pro který by se bylo možno být jen domnívat, že si snad svědkyně celou událost vymyslela. Na rozdíl od žalobce nespaturuje odvolací soud ani nic neobvyklého, či podezřelého v tom, že e-mail zaslala až na podnět jiné osoby. V podrobnostech ohledně způsobu hodnocení důkazů odkazuje odvolací soud na předchozí odstavce, když důvody v něm uvedené dopadají také na hodnocení předmětného skutku.
18. K oběma skutkům ze dne 3. 11. 2017 a 15. 11. 2017 odvolací soud dodává, že je shodně kvalifikuje jako slovní napadení jiného zaměstnance, které překračuje rámec pouhé nevhodnosti či nekolegiality. V případě MUDr. Š. pak bylo jednání žalobce spojené s urážkami („nevychovaný drzý spratek“, resp. „spratek neatestovaný“) a výhrůžkami (nahrávání hovoru, stížnost nadřízenému) a byť lze souhlasit se žalobcem, že stížnosti nadřízenému jsou legitimním prostředkem, tak ani takové legální prostředky nelze zneužívat k zastrašování. Jak správně konstatoval soud prvního stupně, žalobce oběma skutky porušil povinnosti vyplývající z § 301 písm. a) (povinnost spolupracovat s ostatními zaměstnanci) a podle přesvědčení odvolacího soudu taky písm. d) (nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele) zákoníku práce. Závěr soudu prvního stupně o tom, že se v obou případech jedná o porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci (minimálně) méně závažným způsobem je proto zcela správný.
19. Pokud jde o poslední skutek (e-mail ze dne 23. 11. 2017), tak ten na rozdíl od předchozích jednání nebyl po skutkové stránce sporný co do pravosti ani obsahu (v podrobnostech ohledně jeho obsahu odkazuje odvolací soud na bod 14 napadeného rozsudku). Sporné bylo, zda se žalobce tímto e-mailem dopustil porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci. Odvolací soud zcela souhlasí s hodnocením tohoto jednání ze strany soudu prvního stupně (bod 40 napadeného rozsudku) a dodává, že předmětný dopis je jednoznačně urážlivé povahy („*Vy a celá ta vaše loupežnická banda*“), v části je dehonestující („*je mi líto, že jste propásl časový prostor na důstojný odchod – teď už je jenom otázkou času, jak dlouho budete ono směšnou figurkou*“), dotýká se otázek vyplývajících z pracovněprávního vztahu a žalobce jím bezpochyby porušil požadavek loajality definovaný v § 301 písm. d) zákoníku práce (nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnance). Uvedené jednání nelze odůvodnit ani bezprostředností reakce na (podle žalobce neprávem) udělené upozornění na možnost výpovědi. Ani případné dotčení a frustrace nemohou ospravedlnit takové jednání, a to tím spíše, je-li směřováno vůči řediteli nemocnice, nadto jak vyplývá z výše uvedeného, upozornění na možnost výpovědi ze dne 23. 11. 2017 bylo žalobci dáno důvodně.
20. V řízení tak bylo prokázáno, že žalobce ve dnech 3. 11. 2017 (pokud jde o slovní napadení MUDr. R.), 15. 11. 2017 a 23. 11. 2017 porušil povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, mezi uvedenými porušeními pracovních povinností je dána blízká časová souvislost (došlo k nim v jednom měsíci) a je tak splněna také podmínka soustavnosti. Žalobce byl před posledním porušením povinnosti písemně na možnost výpovědi upozorněn, k upozornění přitom došlo v ten samý den, kdy žalobce porušil svou pracovní povinnost zasláním e-mailu ze dne 23. 11. 2017 a žalovaná dala žalobci výpověď do týdne po tomto posledním (z časového hlediska) skutku, který byl uveden jako výpovědní důvod, protože jsou splněny také časové podmínky. K platnosti výpovědi se již nevyžaduje, aby vytýkaná jednání byla se zaměstnancem nad rámec upozornění ještě projednána, stejně tak není vyloučeno, aby ve výpovědi bylo konstatováno také

porušení těch pracovních povinností, která časově předcházela upozornění na možnost výpovědi a nebyla v tomto upozornění uvedena (myšleno jednání žalobce vůči MUDr. Š. ze dne 15. 11. 2017, které nebylo žalobci v upozornění ze dne 23. 11. 2017 vytknuto). Podstatné je, že upozornění na možnost výpovědi ze dne 23. 11. 2017 bylo důvodné, což bylo minimálně ve vztahu ke slovnímu napadení MUDr. R. splněno.

21. Odvolací soud se již pro nadbytečnost nezabýval námitkami žalobce proti skutku spočívajícímu v jednání vůči sestře V., protože ani důvodnost námitek a relevantní zpochybnění tohoto skutku by již nemohlo žalobci s ohledem na výše uvedené přinést ve sporu příznivější výsledek. I bez tohoto skutku zjištěná porušení pracovních povinností ve spojení s upozorněním ze dne 23. 11. 2017 postačují v souladu s výše citovanou judikaturou pro subsumpci případu žalobce pod § 52 písm. g) zákoníku práce.
22. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že žalovaná prokázala splnění zákonných předpokladů pro rozvázání pracovního poměru výpovědí se žalobcem pro soustavné méně závažné porušení povinnosti vztahující se k žalobcem vykonávané práci, proto žaloba na určení neplatnosti sporné výpovědi důvodná není.
23. Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil, včetně výroku o náhradě nákladů řízení, který odpovídá výsledku sporu (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), příslušným ustanovením vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a úkonům právní služby, které zástupce žalované podle obsahu spisu v řízení žalované poskytl.
24. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně neúspěšnému žalobci uložil povinnost nahradit žalované účelně vynaložené náklady řízení. Žalovaná v řízení účelně vynaložila náklady na právní zastoupení, jejichž náhradu odvolací soud vypočetl podle advokátního tarifu a přiznal žalované náhradu sestávající z odměny advokáta za 2 úkony právní služby po 2 500 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, paušální náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a DPH ve výši 1 176 Kč. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalované činí 6 776 Kč a odvolací soud uložil žalobci povinnost zaplatit tuto částku žalované k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.) do 3 dnů od právní moci rozsudku. Lhůtu k plnění stanovil

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat dovolání, jestliže rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Olomouc 17. března 2021

Mgr. Tomáš Zubek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.